

แปรนตอุตสาหกรรมไทย.. แข่งได้ในระดับโลก

หากจะพูดถึงขั้นตอนของการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการพัฒนาประเทศไทยนั้นต้องบอกว่าเริ่มตั้งแต่มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 1 ซึ่งเป็นการเริ่มพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน ไฟฟ้า เขื่อน โดยใช้รายได้ที่มาจากส่งออกทรัพยากรธรรมชาติเป็นหลัก

จนกระทั่งเมื่อมีแผนพัฒนาฉบับที่ 2 และ 3 จึงเริ่มมีการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อทดแทนการนำเข้าสินค้าและอุปกรณ์บางอย่างด้วยวิธีนำชิ้นส่วนเข้ามาประกอบในประเทศ เพื่อสงวนเงินตราต่างประเทศ เป็นการเริ่มต้นการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม และสร้างคนไทยให้มีความชำนาญในการจัดการอุตสาหกรรม

ระหว่างปี 2515-2534 เป็นยุคของการพัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก มีการอาศัยแรงหนุนที่เคยอยู่ในภาคเกษตรกรรมมาทำงานในภาคอุตสาหกรรม โดยนำวัสดุการเกษตรมาเป็นวัตถุดิบ ทำให้เกิดการเติบโตทางเศรษฐกิจ แต่ในระยะหลังการเติบโตชะงักลงจากภาวะวิกฤติด้านพลังงาน

จากนั้นตั้งแต่ปี 2535 จนถึงปัจจุบัน ประเทศไทยเริ่มมีอุตสาหกรรมที่มีเป้าหมายมากขึ้น โดยอาศัยจุดแข็ง เช่น อาหาร อัญมณี เครื่องนุ่งห่ม รถยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า เป็นต้น แต่อุตสาหกรรมดังกล่าว เป็นการนำเทคโนโลยีและยี่ห้อของต่างประเทศมาใช้

ขณะเดียวกัน เราต้องมองอนาคตของตนเองว่า ถ้าต้องการก้าวต่อไปสู่ระดับความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้นต้องเปลี่ยนยุทธศาสตร์ในการผลิตสินค้า เราต้องเดินเข้าสู่ภาคการผลิตยุคใหม่ ที่ต้องอาศัย Brand Name ของตนเอง ต้องมีเทคโนโลยีเป็นของตนเอง สินค้าต้องมีเอกลักษณ์ มีความแตกต่าง มีความเด่นกว่าของคนอื่นจึงจะแข่งขันได้ แต่ถ้าไม่มีสิ่งเหล่านี้ จะไม่มีวันประสบความสำเร็จในการแข่งขัน

ประเทศเกาหลีเป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัดจากการใช้วัฒนธรรมอาหาร และดนตรี ในการสร้าง Brand ให้ประเทศ

ปัจจุบันนี้ ประเทศที่มีการพัฒนาในด้านอุตสาหกรรม ได้อาศัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการขับเคลื่อนความก้าวหน้า ในขณะที่บางประเทศยังต้องอาศัยแรงงานและทรัพยากรธรรมชาติ

อย่างไรก็ตาม จากการคาดหมายว่าจะมีการเพิ่มจำนวนของประชากรโลก เป็นกว่า 9,000 ล้านคน ในอีก 50 ปีข้างหน้า ซึ่งสิ่งที่ตามมา คือ การขาดแคลนอาหาร ประเทศไทยจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่สามารถผลิตอาหารได้เหลือพอสำหรับการส่งออก ดังนั้น เรายังมีโอกาสเติบโตเป็นประเทศอุตสาหกรรม หากมีการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการเกษตร และอุตสาหกรรมอาหาร โดยต้องอาศัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในการเพิ่มผลผลิต ทั้งในโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่เกษตรกรรม และส่วนที่เกี่ยวข้อง เช่น ระบบขนส่ง การเก็บเกี่ยว การปรับปรุงพันธุ์ การแปรรูป และการชลประทาน เป็นต้น

นอกจากนั้น ยังสามารถใช้ผลผลิตทางการเกษตร เพื่อแปรรูปเป็นพลังงานทางเลือกยามขาดแคลนน้ำมันปิโตรเลียม หากกำหนดสัดส่วนให้ชัดเจนระหว่างการผลิตพืช น้ำมัน และพืชอาหาร

หมายเหตุ : ดร.อาชว์ เตาลานนท์ รองประธานเครือข่ายวิสาหกิจและธุรกิจไทย และสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ได้บรรยายพิเศษในหัวข้อ “ความต้องการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศในอนาคต” ในระหว่างการสัมมนาเพื่อสรุปผลความต้องการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมในภูมิภาคภาคใต้ ซึ่งจัดโดยสำนักงานคณะกรรมการนโยบายวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติ (สวทน.) ร่วมกับสถาบันทรัพยากรทะเลและชายฝั่ง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (มอ.)

การสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เรื่องความต้องการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ในภูมิภาคภาคใต้ ได้จัดขึ้นโดยมีการรับฟังความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และความต้องการ จากผู้เกี่ยวข้องหลายกลุ่ม เช่นจากกลุ่มจังหวัดด้านอ่าวไทย อันดามัน และ 5 จังหวัดชายแดนใต้ เพื่อสร้างความรู้และความเข้าใจในบริบทและความต้องการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม (วทน.) ในภูมิภาคต่างๆ และจะนำมาใช้ประกอบการจัดทำนโยบายและแผนวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมแห่งชาติที่ตอบสนองความต้องการที่แท้จริงของประเทศ โดยมีผู้เข้าร่วมประชุมเป็นตัวแทนจากหน่วยงานของรัฐ เอกชน และผู้นำชุมชนในภาคใต้ จำนวน 200 คน

สนใจข้อมูลการสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่องความต้องการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ในภูมิภาคภาคใต้ สามารถดูได้จาก www.corin.psu.ac.th หรือ www.macorin.psu.ac.th

ดร.อาชว์ เตาลานนท์
รองประธานเครือข่ายวิสาหกิจและธุรกิจไทย
ประธานกิตติมศักดิ์หอการค้าไทยและสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย